

I de tilfælde, hvor skyldnerens gæld er af »blandet« karakter, og hvor der både eksisterer gæld, som har karakter af forbrugsgæld, og gæld fra erhvervsmæssig virksomhed eller sikkerhedsstillelse herfor, vil det bero på en konkret vurdering, om kravet er opfyldt.

Ved denne vurdering må der foretages en konkret afvejning af størrelsen af den gæld, som knytter sig til den erhvervsmæssige virksomhed og skyldnerens øvrige gæld, herunder bør der f.eks. indgå en vurdering af, om skyldneren eller dennes nærtstående har trukket store lønindtægter ud af en virksomhed etableret i selskabsform og om en personligt ejet virksomheds kassekredit har været anvendt til køb af private forbrugsgoder eller almindelige dagligdagsindkøb uden forbindelse til virksomhedens drift og lignende. Betingelsen vil sædvanligvis være opfyldt, hvis væsentligt mere end halvdelen af skyldnerens gæld stammer fra erhvervsvirksomhed.

Det er en forudsætning for at afsige kendelse om gældssanering efter den foreslåede regel, at ægteskabet og/eller samlivet bestod enten på det tidspunkt, hvor skyldneren påtog sig at hæfte for den erhvervsmæssige gæld, eller består på det tidspunkt, hvor skyldneren indgiver begæring om gældssanering i forbindelse med konkurs.

I *stk. 1, nr. 3*, foreslås det, at reglerne om gældssanering i forbindelse med konkurs endvidere skal findes anvendelse på den skyldner, hvis gæld i det væsentlige stammer fra kaution eller lignende hæftelse for gæld, der er pådraget et selskab, såfremt skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af dette selskabs kapital. Betegnelserne »selskab« samt »direkte eller indirekte« skal forstås i overensstemmelse med principperne i konkurslovens § 2, nr. 2.

Reglen indebærer, at det er uden betydning, om den uoverskuelige gældsbyrde stammer fra en erhvervsvirksomhed, som er drevet i eget navn eller gennem et selskab.

I de tilfælde, hvor selskabet ejes helt eller delvist af ægtefællen eller samleveren, omfatter den foreslåede regel tilfælde, hvor ægteskabet og/eller samlivet bestod enten ved skyldnerens påtagelse af hæftelsen for den erhvervsmæssige gæld eller består ved skyldnerens indgivelse af begæring om gældssanering.

Efter *stk. 2, nr. 1*, er en personlig skyldner, som under gældssaneringsagen erklæres konkurs, omfattet af regelsættet. Bestemmelsen svarer til den gældende § 231, stk. 1, nr. 1, i konkursloven.

I *stk. 2, nr. 2*, foreslås det, at reglerne om gældssanering i forbindelse med konkurs også skal finde anvendelse på den skyldner, der indgiver begæring om

gældssanering, når der samtidig behandles en begæring om gældssanering i forbindelse med konkurs vedrørende skyldnerens ægtefælle eller samlever.

Bestemmelsen skal sikre, at der i de såkaldte »dobbelt-sanerings-sager«, dvs. den situation, at begge ægtefæller eller samlevere får behandlet en ansøgning om gældssanering på samme tidspunkt, er mulighed for, at begge ansøgeres begæring om gældssanering kan behandles efter de samme regler. Det er en forudsætning for at afsige kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs efter denne bestemmelse, at parterne på kendelsestidspunktet har fælles husstand, og at der derfor skal udarbejdes et fælles husstandsbudget.

I *stk. 3* foreslås det, at skifteretten skal kunne anvende reglerne om gældssanering i forbindelse med konkurs, selv om der indgives begæring fra en skyldner på et senere tidspunkt end nævnt i *stk. 1*. Bestemmelsen svarer til den gældende § 231, stk. 2, i konkursloven. Det foreslåede ændrede anvendelsesområde for reglerne i kapitel 29 medfører dog, at bestemmelsens anvendelsesområde udvides til også at gælde den situation, hvor det ikke er skyldneren selv, der er undergivet konkursbehandling.

Er konkursboet sluttet, kan skifteretten, uanset om boet er sluttet med regnskab og udlodning, jf. §§ 151-152, eller uden udlodning på grund af boets beskedne midler, jf. § 143, bestemme, at gældssanerings-sag alene skal indledes for så vidt angår de fordringer, som er nævnt i § 233, jf. *stk. 4*. Dette betyder, at i de tilfælde, hvor det er skyldneren, der er under konkursbehandling, vil det relevante skæringstidspunkt normalt være konkursdekretets afsigelse, jf. forslaget til § 233, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 22). I de øvrige tilfælde, dvs. hvor det ikke er skyldneren selv, der er under konkursbehandling, er det relevante skæringstidspunkt normalt indledning af gældssanerings-sag, jf. forslaget til § 233, stk. 1.

Reglen indebærer, at der kan meddeles gældssanering på de betingelser og vilkår, som efter forslaget vil gælde for gældssanering i forbindelse med konkurs, selv om en skyldner først indgiver ansøgning om gældssanering i forbindelse med konkurs, efter at konkursboet er sluttet. Bestemmelsen svarer til den gældende § 231, stk. 3, i konkursloven, idet bestemmelsens anvendelsesområde dog foreslås udvidet til også at gælde boer afsluttet i medfør af konkurslovens § 143.

Afgørelsen af, om der, uanset at konkursboet er afsluttet, skal indledes sag om gældssanering i forbindelse med konkurs, beror på skifterettens skøn. For at varetage de særlige hensyn til forsvarlig afvikling af konkursramte erhvervsvirksomheder, der er nævnt i